

МАЛАНКА

ЧАСОПІСЬ ГУМАРУ, ЖАРТАУ І САТЫРЫ.

30. IV. 1928

„МАЛАНКА” СМАЛІЦЬ ШТО ДВА ТЫДНІ!

№ 5

— П. П. С. будзе дамагацца, каб у дзень 1-га мая было дазволена на адзін толькі работніцкі паход. Даведваемся, што П. П. С. паставіла дамагацца адуладаў, каб у дзень 1-га мая, як у дзень работніцкага сьвята, было дазволена толькі на адзін паход, арганізаваны стараньнем Акружн. Камітэту П. П. С. („Кур'ер Віленскі“, № 4).

Паліцыянт: А ты куды прэщ? Асадзі навад. Чы бачыш, што П. П. С. па вуліцах ходзіць? — Сеньня яны на гэта манаполь маюць...

300485

UNIVERSITÄT WILHELM-FRIEDRICH-HOCHSCHULE
BIBLIOTEKA

З вясняных мэлёдыяў.

ПАНІЧ І МАРЫСЯ.

Сьвеціць месяц, сьвеціць,
Як дзюрка ў сярмязе,
Паніч за мужычкай
Бязустанна лазе.

Дваццаць год Марысе,
Кроў іграе ў целе,
З панскім сынам ночкі
Каратае, дзеле.

„Марыся, Марыся“!—
Гаворыць ёй маці:
„Кінь на паніча так
Вачамі міраці!“

Яна як ня чуе
Матчыных мораляў:
Спусьці маці з вока,
Дзеўка й загуляла..

Пад лясок, за вёску,
Ды далей ад дому,
Ляціць на спатканьне
К панічу ўдалому.

Што з сабой там робяць,
Як час каратаюць?
Гэта хіба толькі
Яны адны знаюць...

Сьвеціць месяц, сьвеціць,
Як лысіна ў пана,
Мусіць быць нарэшце
Песьня дасьпявана.

Ад пакус і ўцехаў
Крок адзін к пакуце,
Быці бабай дзеўцы...
Часам чорт наплуце...

... Панічу з паненкай,
З багатай Амэляй,
Ужо рукі вяжа
Ксёндз хусткай ў касьцэле.

Панічова-ж любка,
Марыся ўдалася,
На прылёты бусла
Сьлёзна паглядае.

Марыся, Марыся!
Галоўкі ня чухай,
Ня слухала маці,
Бабкі цяпер слухай.

Янка Купала.

РАДА БУСЛА.

Слаўныя дзяўчаткі,
Дам маю Вам раду:
Не аддавайце сэрца
Вы панічу-гаду!

А лепш свайму хлопцу,
Што з простага люду,—
Тады сваіх „прэзантаў“
Вам насіць ня буду!..

Бусель.

Крапіва.

Нэпія.

(З радавага быту).

Скарацілі ўсюды штаты —
Я бяз хлеба і бяз хаты.

Ўсюды трэсты, сындыкаты,
У мяне-ж на портках латы.

Нэп *) адзеўся ў шаты-латы,
У мяне-ж на лаце лата.

Нэп вунь дыбае на „корках“,
А я шлэпаю ў апорках.

Нэп пахучы дым пускае,
Мне-ж махоркі не хапае.

Ох, у Нэпа кішанішча!

У мяне-ж дык ведер сьвішча.
Нэп сядзіць і грошы лічыць,

Мне-ж пад нос ён „дулю“ тычыць.
Жонка Нэпа—проста краля,

Мая-ж — так сабе Яўгала.
Жонка Нэпа ўся у срэбры,

А Яўгала ўся у зрэбі.
Вунь у Нэпа дзеці скачуць,

А мае дык есці плачуць.
Нэп імчыцца, шыны — гума—

Не дагоніш—і ня думай.
Едзе Нэп — зямля трасецца,

Мая-ж „пара“ ледзь пляецца.
Залаты Нэп „зэгар“ мае,

А мой вунь на небе зьяе.
Нэп вандруе ў „галіфэ“,

У мяне-ж дык проста фэ!
Мясам корміць цюцьку Нэп,

А я сам брашу за хлеб.

ШЧАСЬЛІВЫ.

— Пасьля разгрому „Грамады“
адзін селянін хваліцца суседзям.

-- Вось мае дзеці, дык ніколі ў
вастрозе сядзеццэ ня будуць!

— А скуль ты наперад ведаць
можаш?

— Бо — я зусім дзяцей ня маю.

ПАПРАЎЛЯЕЦЦА.

— Ну, як-жа твая жонка, ці
папраўляецца?

— Дзякую за памяць, папраў-
ляецца: сеньня ўжо два разы свары-
лася са мной.

ПАСЬЛЯ ВЫБАРАЎ.

— А вы, Марылька, за каго гала-
савалі ў часе выбараў?

— За Ігната Прыгожага.

— Ня знаю такога.

— Гэта — мой знаёмы. Ён казаў,
як выбяруць яго паслом, тады будзе
жаніцца са мной. Але цяпер нешта
моршчыцца...

М.

*) «Нэп» — Новая Эканаміч. Палітыка.

У СТРАЎНІ:

— Вось у гэтай страўні кормяць,
як на забой.

— Чаму, як на забой?

— Бо ўчора мой знаёмы тут
паабедаў, а ўвечары... памёр.

НЕ ПРАВЯДЗЕШ!..

— Паненачка, калі ласка, дз-
вольце вас правядзеш.

— Дудкі, мяне не правядзеш, —
я не з такіх! Досыць мяне уланы
навадзілі, дык я цяпер і сваіх баюся.

К. С.

ПЕРШАЕ ПЫТАНЬНЕ.

— Разумеецца, мой знаёмы ў мі-
нулым тыдні, зьяваючы, зьв'януў сабе
сківіцу (пашчэнку)!

— Што-ж вы яму такое няцікавае
расказвалі?

У СУДЗЕ.

— Калі вы раздзіліся?

— Ня ведаю дакладна, пане
судзьдзя. Гэта было даўно: гадоў
30—40 таму назад, як яшчэ была
жыва мя нябожчыца маці.

Т. Б.

ПАНОВАМУ.

— А як гэтага хлопчыка прозь-
вішча будзе?

— Гм... прозьвішча яго доўгае:
Ермаловіч — Шулейка — Марталь,
дзеля таго, што ён ад трох бацькуў
алімэнтэ (на ўтрыманьне) адтры-
лівае.

В.—М.

НЯ МАЕ ПРАВА.

Дзяўчына ў краме залатых рэчаў
да кліента (купляючага):

— Купецце, пане, гэты прыгожы
нашыйнік для асобы, якую вы лю-
біце.

— Не, — адказвае кліент. — Так
рабіць мне ня можна, бо я жанаты.

Ж. Д.

ПАДЗЯКА.

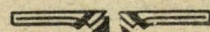
Пан сьпяшаецца да цягніка. Спа-
тыкае незнаёмага і пытаецца.

— Выбачайце, пане, якая гадзіна?

— Пяць мінут па шостаі.

— А каб табе язык спух! Спазь-
ніўся да цягніка.

А. М.

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЕ!

як гэта ўжо практыкавалася ў
апошнім нумары „Праваслаўнага
Беларуса“.

× Кажуць, што рэдакцыя „Ся-
лянскай Нівы“ пачала рэдукцыю
сваіх супрацоўнікаў. Зрэдукова-
ных пацяшалі, што дадуць пра-
цу пры наступных выбарах.

× Кажуць, што пас. Валынец
у хуткім часе мае запяць „Спа-
дару“: „разлука ты, разлука“...

× Кажуць, што „П. П. С.“ ў
мэтах эканоміі мае перанясці
сьвяткаваньне дня „1-га мая“ на
„3-га мая“.

× Кажуць, што рэдактар Умя-
стоўскі, на выпадак паўтарэньня
візыты „баёўкі“ Вернікоўскага,
шодня носіць з сабой у парт-
фэлі пару запаснога порця.

× Кажуць, што Чэтырка ў ча-
се выбараў, носячы вялікія клункі,
так падарваўся, што павінен пад-
дацца небясьпечнай апэрацыі к...

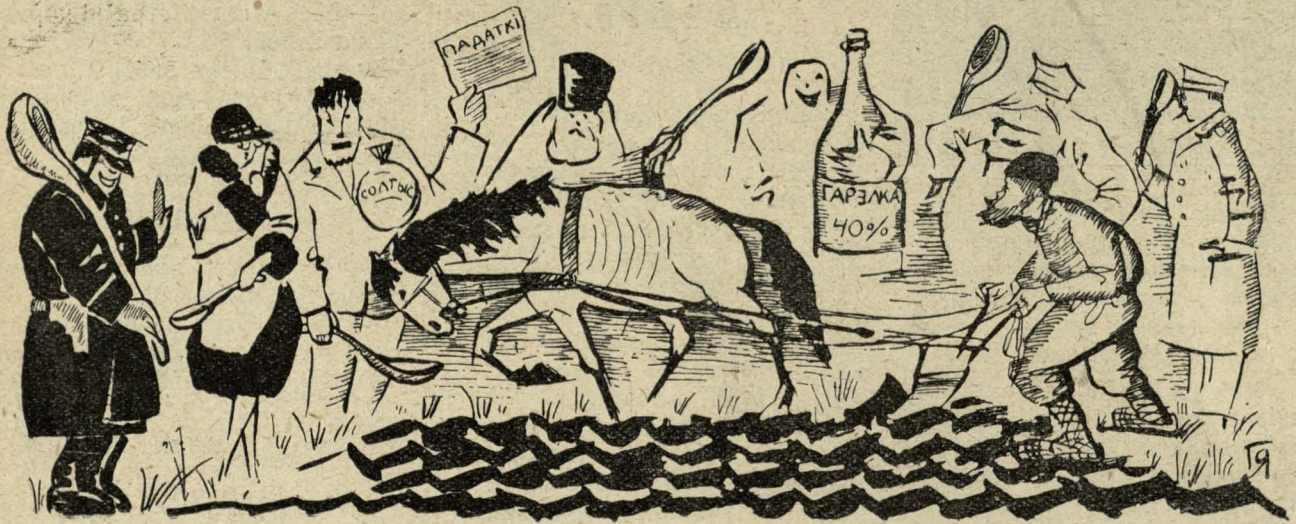
× Кажуць, што тья палітыч-
ныя партыі, якія ў часе нядаў-
нага галасаваньня абяцалі сяля-
нам зямлю бяз выкупу, пастана-
вілі выканаць свае абяцанкі ў
тым часе, калі ў Польшчы будзе
панавец „круль—Гарох І-шы“.

× Кажуць, што ад 1-га траўня
(мая). Вы, дарагі чытачу, ня бу-
дзеце дарма чытаць „Маланку“,
а неадкладна вышлеце належ-
ную падпісную плату...

Ці праўда?

Старая прыказка — на новы лад.

«А ДЗІН З СОШКАЙ — СЯМЁРА З ЛОЖКАЙ.»

ЗРАЗЗУМЕЎ.

Гарэ селянін, а йдзе паліцыянт і просіць бібулкі (паперы да курэння). Селянін не зразумеўшы, адказвае:

— Скуль я табе вазьму булкі, калі навет у мяне хлеба чорнага няма.

Я. Г.

У РЭДАКЦЫІ.

— Чаму гэта ваша сэкратарка кожны дзень, пасля дзённых гадзін працы, застаецца яшчэ ўвечары працаваць?

— Бо ўдзень ёй рэдактар перашкаджае.

Я. М.

АДВАЖНЫ.

— Які чалавек можа быць нэй-адважнейшы?

— Лысы.

— Чаму?

— Бо яму ніколі валасы са страху на галаве ня стануць.

Л. Т.

Першы Май.

Дыктатар Літвы—Вальдэмарас забараніў па ўсёй Літве святкаваць дзень «Першага Мая».

(З газет).

Вясна!

Першы Май!

Дзень радасны!

Радасны... але гледзячы каму.

Радасны для паслоў, бо ў гэты дзень бяруць дыеты. Урадоўцы—пэнсію. Гаспадар за кватэру:

Радасны навет і для пэпэсаў. Іхная сёння бярэць! У іх усё ідзе, як па масьле, выцьвіўшы сыяг на чырвона падмаляваны. Выплесьнеўшыя лэзунгі адноўлены. Навет паперку каму трэба падалі, каб ніхто пад іх нагамі ня швэндаўся.

— Прэч з дарогі, мелката, — «П. П. С.» ідзе!

Ідзе, а на сыягу:

«Пролетары ўсіх краёў злучайцеся!»

Але...

Толькі але...

Толькі належачыя да партыі «пэпэсаў».

Але калі пападзецца па дарозе работнік не з «П. П. С.», дык у косць яго!

— Чаго хадзіць нам замінаеш!

Ідуць «пролетары.»—Найбольш лысыя, пузатыя. Нейкую песьню

пад нос бубняць і перад кожным касьцёлам жагнаюцца.

Пахадзізі, пахадзілі, дый разыйшліся, як авечкі, спакойненька.

«П.П.С-ам» добра і для ўлады любя:

— Ай-да Малайцы «П. П. С-ы»! З імі ні шуму, ні крыку. — Вядома, свае людзі!

А газэты на другі дзень дробным чортам рассыпаюцца:

— Ого, у нас! — Дэмакратызм, толеранцыйнасьць, констытуцыя! Усё, што хочаце...

Едзьце, кажуць, у... у... у... Румынію. Гэта, кажуць, — саюзніца наша. Ці-ж там так?!

Задумаў ты «Першага Мая» святкаваць, а паліцыя ўжо наперад ведае, што і як. Хап цябе за полы ды на «Лукішкі»!.. (Цьфу памыліўся, — лёгкія па ўспаміні, бачыце). У вострог, значыцца, павялі. А там такіх як ты паўнюсенька. Як мурашкі ў мурашніку сядзяць.

А паліцыя ўсё садзіць і садзіць...

Насадзіла колькі ўлезла. Але... ня ўсіх, —шмат яшчэ на волі засталося.

Тыя «Першага Мая» на вуліцу. І, о, страх! — чырвоныя сыягі з сабой і там песьні розныя...

Паліцыя, як убачыць гэта раз з коньмі ў народ, дый перш шашкамі, а пасля прыкладамі.

Пачаў разьбягацца народ, а кулямёты:

Та-та-та... Та-та-та...

Дык вось як у Румыніі! — На тое там кароль пастаўлены, каб парадку пільнаваў.

Або, напрыклад, у Літве. Там Вальдэмарас. Чалавек ён добра граматы, — прафэсар. — пісаць умее.

Чырк-чырк на паперцы і гатова:

«Першага Мая» і няма!

Хоць ваўком завый, а няма!

Ня хоча Вальдэмарас, каб пролетары ўсіх кроёў злучаліся.

Няхай сабе злучаюцца, дзе хочаць, а ў Літве ня можна.

Упрэцца ён, як вол, і... не пазволіць.

А калі хто наважыцца, дык таўроскую расправу*) паўтарыць можа.

Не дзеля таго ён езьдзіў у Рым да Мусоліні, каб тут цяпер з нейкай галітой цэрамоніцца.

Дык вось, як у людзей!

А ў нас?

У нас: запішашся ў «П. П. С.» дык святкуй «1-га Мая», колькі хочаш!.. А ня ўдасца, дык «3-га Мая» адсвяткаваць можаш...

Вось і ўсё!

Барыс М.

*) Паўстаньне ў Таўрогах, крывавае спыненае Вальдэмарасам.

Кандуктар: Куды лезеш, бачыш вагон „службовы“!

Пасажыр: Служ-бо-бо-вы?! Што мне значыць „службовы“, калі я ўжо „службовых“ з дзесяць стукнуў?!

У школе.

Настаўнік пытае малага Васілька.
— Скажы мне, малы, з чаго зроблены твой шарачок?

— З сукна.

— Правільна. А з чаго робіцца сукно?

— З воўны.

— Малайчына. А воўну хто нзм дае?

— Авечкі.

— Разумнік! Значыць, якая жывёліна дала табе гэты шарачок?

— Бацька...

Янтар.

НАШЫЯ ДЗЕЦІ.

— Яначка, злажы ручкі і лапрасі ў Божанькі здароўя.

— Ня хоцу здалоўя, лепш — мёду.

А. Г.

НА АМАТАРСКОЙ СЦЭНЕ.

Рэжысэр абурыўся на артыста:
— Мы маем гуляць п'есу з жыцця Сыбіру, — трэба было цёпла апра-нуцца, а вы прыйшлі ў нейкай падзёртай куртачцы! Скуль я вам цяпер кажух дастану?

— Нічога, ня турбуйцеся, я маю пад сподам цёплыя нагавіцы.

Я.

ПЕРАДЧАСНАЯ РАДАСЬЦЬ.

Муж заявіў у паліцыю што пра-пала яго жонка. — Праз некалькі дзён прыходзіць паліцыянт і кажа:
— Ведаеце што, мы здаецца знайшлі вашу жонку.

— Няўжо? Што-ж яна кажа?

— Казаць, дык яна нічога ня кажа...

— Тады гэта не мая жонка.

С. Ж.

Няма дурных.

Асаднік да селяніна: Можна пан да запаліць?

Селянін: Няма дурных! Перш дай табе за палец, а пасля схо-піш і за руку.

ЁН ПРАВАСЛАЎНЫ.

Камэндант піша пратакол на селяніна за тытун і пытаецца

— *Поведзь іме ойца...*

— Паночку, я праваслаўны, — „поль-скіх“ пацераў ня ўмею.

НЕ ЗАПЛОЧАНЫ.

— Пане майстру, не прайшло нядзелі, як узяў я ад вас гэтыя боты, а яны ўжо пачалі крывіцца.

— Крывіцца! — Нічога дзіўнага, бо не заплочаны...

Я. М.

Як распаўсюджаць полёнафільскія газеты.

(Падручнік для пачынаючых).

Пасьвячаецца выданьне народнай часоп. «Грамадзян».

„Маланка“.

Як вядома, полёнафільскія газеты выдаюцца на „цёмныя грошы“.

Што-ж гэта такое „цёмныя грошы“, дзе і як яны здабываюцца?

Было-б памылкай думаць, што „цёмныя грошы“ маюць які-небудзь асобны колер, або выгляд—гэта самыя звычайныя грошы, часта навет новенькія хрумсьцячыя.

Здабываюцца яны рознымі спосабамі, але аб гэтым у наступнай лекцыі.

Цяпер перайдзем проста к вывучэньню спосабаў, як найлепш распаўсюджаць успомненыя полёнафільскія газеты.

Па адтрыманьні якім-небудзь спосабам „цёмных грошаў“, выдавец прыступае да выпуску газеты.

Першы нумар друкуецца ў колькасці 5000 экзэмпляраў. Пад вечар выдавец ламае галаву: якім спосабам распаўсюджаць газету. Выясняецца, што высланыя на места хлопчыкі на чале з вядомым „Ванькам“ не прадалі ніводнага экзэмпляра.

Звычайна, вынікі першага дня паказваюць, што неабходна трэба прыступаць к „энэргічнаму распаўсюджваньню газеты“.

Спосабраспаўсюджваньня адзін: некалькі чалавек з рэдакцыйнага пэрсаналу раньнімі ранкам узбройваюцца вярўкамі, кіямі з кручкамі на канцох і некалькімі нумарамі толькі што выйшаўшай газеты...

Убачыўшы на вуліцы чалавека, гоняцца за ім.

— Трымай яго!! Лаві! Людзі хрышчоныя, лавце падпісчыка! Панове даражэнькія, атрымайце яго.

Чуючы надобрае, праходжы ляціць, як страла, але спрытныя супрацоўнікі газеты даганяюць яго і, зачэпіўшы кіем за нагу, валяць на зямлю.

— А, дзень добры!.. Ну, як, што чуваць?.. Выбачайце, можа падпішаецца на нашу газету? Вельмі добрая газета. Праўдзіва-беларуская, гаспадарскія парады ёсьць... Далібог, падпішэцца.

— Не хачу я вашай газеты Пусьцеце мяне! Ратуйце!

— Што? Ты чаго крычыш, дурань? Дай яму, Сашка, па нюхаўцы.

— Ратт...

— Лупі яго! Вось так.. Па мардасах! Пад ложачку... Брэ-эшаш... падпішашся!

— А вось не падпішуся!

— Ратт... уйце!

Падбягае паліцыянт.

— Што тут за гутаркі? Ня можна на вуліцы гутарыць!

— Паліцыянт! Вось гэтыя... білі мяне. Запішэце іх.

— Хто такія? Ты хто такі? Адрэс?

Запісваюцца адрэсы ўсіх учаснікаў непарадку. Адрэс пацярпеўшага запісваецца ня толькі паліцыянтам, але і супрацоўнікамі газеты, пасля чаго на другі ўжо дзень пацярпеўшы пачынае адтрымліваць газету.

Дарэмна ён закідае рэдакцыю пісьмамі з просьбай не рабіць гэтага, дарэмна зварочвае высланыя яму нумары—кожнага ранку паштальён акуратна прыносіць яму газету.

У канцы году пацярпеўшы адтрымлівае разам з газэтай і рахунак на 6 злотых, а па нейкім часе „взвзване“ ад міравога судзьдзі аб заплаце коштаў судовых, як „прэnumэрату“ сваячасна не аплачаную за высланую ў працягу году газету.

Кожнага ранку выходзяць спрытныя малайцы на лоўлю падпісчыкаў, і тыраж газеты паступова, але ўсё вышэй і вышэй расьце...

Расьце таксама ў Заходняй Беларусі і лік самагубцаў, і дэмакратычныя газеты акуратна падаюць аб іх у хроніцы „жыцьцё збрыдла“, „напрыкрыліся абставіны“, „усё абрыдла“ і гэт. д., але нікому ня прыходзіць у галаву сыяміць, ці ня маюць гэтыя выпадкі самагубстваў, што супольнае з распаўсюджваньнем падпіскі полёнафільскай прэсы.

А вось запытацца-б добра самых самагубцаў—усе яны напэўна зьяўляюцца такімі падпісчыкамі.

Насьледавана з Ave.

РАЗГАДКІ.

Загадкі гл. ў № 4 „Маланкі“

1—Сто „й“.

2—Печ, агонь, дым.

3—Цьвік у абцасе.

4—Трое гусей.

5—Ён адарваў хвост у каровы.

6—І насеньня і злодзея саджаюць (адно ў зямлю, другога ў турму).

7—3 літары „б“.

8—Стол і падлога.

НАЙЛЕПШАЯ ЧАСОПІСЬ.

— Якую з беларускіх часопісяў ты найлепш любіш?

— Я—„Маланку“, а жонка дык „Беларускі Дзень“, — усю хату і сені ім павыклеявала.

АД ЧАГО НЕПАГОДА.

Бабулька накідваецца на сваіх ужо дарослых дзяцей:

— Не хацелі слухаць ксяндза, не галасавалі за яго нумар, дык вось цяпер Бог вясны не дае: ужо другі тыдзень сьцюдзена, дождж, вятры, сьнег. — Патоп сьвету ня йначай!..

Я. М.

ВЫСОКАЯ ЗАПЛАТА.

Селяніну забалеў зуб. Пайшоў ёнда фэльчара-дантыстага. Пасьля апэрацыі пытаецца:

— Колькі вам, пане, заплаціць за зуб?

— Два злотых.

— Больш паўзалатоўкі ня дам, а калі мала, дык можаце зноў уставіць зуб на старое месца. Жартачкі, за адзін зуб ды два злотых! ды я вам за трыццаць грошай усе зубы павырываю, — ні аднюсенькага не застанецца.

Я. З.

„ПОВУД“ і ПОВАД.

У аднэй вёсцы павесіўся з распачы селянін. Паліцыя робіць „дохэдзене“.

— З якога паводу павесіўся чалавек?

— Паночку, повад быў здаровы, на ім ён і павесіўся.

А. Г.

Народны гумар.

„ВЯЛІКОДНАЕ“ ПАВІНША- ВАНЬНЕ.

Некалі, у часы паншчыны, быў звычай, што валачобнікі, назьбіраўшы па пары яек з хаты, ішлі з імі ў двор да пана і давалі гэтыя яйкі пану ў падарунак.

Віншаваньне складалася з таго, што старшы з валачобнікаў казаў віншаваньне, а рэшта паўтарала хорам: „І панечцы-дабрадзейцы, і дзеткам-панятам і ўсяму панскаму дому“.

Прышлі ў двор. Зьявіўся пан. Старшы пачынае:

— Мы нявольнікі Божыя і вашы прышлі аддаць прывітаньні вельможнаму пану...

— І панечцы-дабрадзейцы, і дзеткам-панятам і ўсяму панскаму дому! — падхопліваюць усе.

Старшы цягне далей:

— Ад шчырага сэрца жадаем здароўя, доўгіх гадоў жыцця і ўсякага добрадзейства вашай міласці.

Грамада ізноў:

— І панечцы-дабрадзейцы, і дзеткам-панятам і ўсяму панскаму дому!

Тут старшы ступіў наперад, каб падаць пану кашолку з яйкамі, але... плясь, — пакаўзнуўся на сьлізкай падлозе і яйкі паляцелі на пана.

— А бадай табе скула ў бок, — ня стрымаўся старшы.

А грамада:

— І панечцы-дабрадзейцы, і дзеткам-панятам і ўсяму панскаму дому!... *Бэдэ.*

НІ КАРОВАК НІ МАНДАТУ...

Пан Быхавец „хлоп муровы“, Прадаў жыдом „шыштке кровы“ Галасы ў людзей купляў
І у Сойм... ох!... не папаў...

Хоць ён меў уласны сьпісак
І быў першы кандыдат,
У Сойм ехаць рыхтаваўся,
Але.. абмінуў яго мандат!...

Злая доля! Злое ліха,
Трэ' кароўкі купляць зноў!
І „абаронцам“ ў Перадзельску
Сядзець трэба, ох!... ізноў...

М. З.

СПОСАБ АД МЫШЭЙ.

У маёнтку загарэлася панская абора. Аконам зганяе парабкоў гасіць пажар.

— Э, нашто яе гасіць, — ад'зваецца парабчук, — абору хай чорт бярэ, але затое мышы пасмаляцца.

Уладук.

ЯШЧЭ МОЖНА ІГРАЦЬ...

Да аднэй парафіі прыехаў на візытацыю біскуп. Тутэйшы ксёндз быў скупы і не хацеў біскупа пачаставаць, а дзеля таго казаў сваёй гаспадыні схавацца ў адну з шафаў.

Агледзіўшы ўсё, біскуп затрымаўся перад шафамі дый пытае:

— Што ў гэтай шафе?

— Розныя паперы, — адказвае ксёндз.

— А ў гэтай?

— Розныя кніжкі.

— У гэтай?

— Тут... тут... старыя арганы.

Заўважыў там біскуп гаспадыню дый адказвае:

— Але, — хоць старыя арганы, але можна яшчэ іграць...

М. С.

ЦЕСНАЯ ХАТА.

Валасны пісар выдае пасьведчаньне жанчыне і пытаецца:

— Колькі маеце дзяцей?

— Толькі васьмёра...

— А чаму ня маеце болей? — жартуе пісар.

— Калі ў нас хата вельмі цесная.

Я. М.

ВАЖНАЯ ФІГУРА.

Гультай, п'яніца, нядбалы
На ўсю вёску быў Лявон,
Але затое быў у чыне —
Служыў солтысам з давён.

Неяк раз прышла жанчына,
Што падатак прынясла —
Зьмерзла, бедная, ў дарозе,
Дык як трасца ёй трасла.

— Годзі цётка, — кажа солтыс, — Прада мной ты ня дрыжы
Я хоць солтыс і грамадзкі,
Але папростаму кажы!...

Я. Зв.

НА ВЯЛІКДЗЕНЬ.

Сяляне валачобнікі пайшлі віншаваць пана са сьвятам і кажуць яму:

— Хрыстос Уваскрос!

Пан, добра не разабраўшы, бо ня ведаў зусім беларускай мовы, пытаецца:

— Калі?

— Сёньня.

— А паліцыя аб гэты ведае? — зноў пытаецца пан.

— А як-жа, ведае...

— Ну, яны яму зададуць дыхту! Дзякуй, што сказалі! Можца сабе ісьці дамоў.

К. С.

СЛУШНА.

— Скажы, якая розьніца паміж „Маланкай“ і гарэлкай?

— За гарэлку трэба плаціць тры злотых за бутэльку. А як вып'еш, дык дзень ходзіш, як дурны, ды яшчэ шкоды наробіш, а за „Маланку“ трэба плаціць усяго два злотых і тры месяцы ходзіш вясёлы і здаровы.

Купляйце комплект за 1927 г. „Маланкі“

Вялікая кніжка гумару жартаў і сатыры.

Цана з перасылк. 3 зл. (заказной перасылк. 3 зл. 50 гр.)

Адрэс: Вільня, Гэтлінская вул. № 2, Рэдакцыя „Маланка“.

МУЖЫК І КЛАПЫ.

Ў курнай хаце мужыка,
Дзе здаўна вяліся
Тараканы, прусакі, —
Клапы завяліся.

Чухаў бакі гаспадар,
Скраблась гаспадыня...
А як лягуць яны спаць, —
Клапы у пярэне.

Так і ходзяць хадуном,
Поўзаюць казаяўкі,
Кроў чырвоную з усіх
Смокчуць, быццам п'яўкі.

Неяк раз да іх зайшоў
Віленскі паночак,
Як зірнуў на сьцены ён,
Дык ажно падскочыў.

„Што ты, кажа, ці сьляпы?
„Як жыць можна гэтак?
„Бач, вось гэтыя клапы
„Зьядуць цябе й дзетак!“

Мужык чухнуў сябе крыху
Там, дзе было трэба:
„Эх, паночак! я ня згіну,
„Пакуль хопіць хлеба!

„Былі ў мяне прусакі,
„Пасьля тараканы, —
„Хай цяпер клапы сабе
„Пажывуць, бы паны!

„Гэты сытыя усе,
„Добра ім жывецца,
„З часам іх я праганю, —
„Зусім не застанеца.

„З імі яшчэ не бяда...
„А як прыдуць другія?! —
„І напэўна будуць ўсе
„Галодныя, злыя...

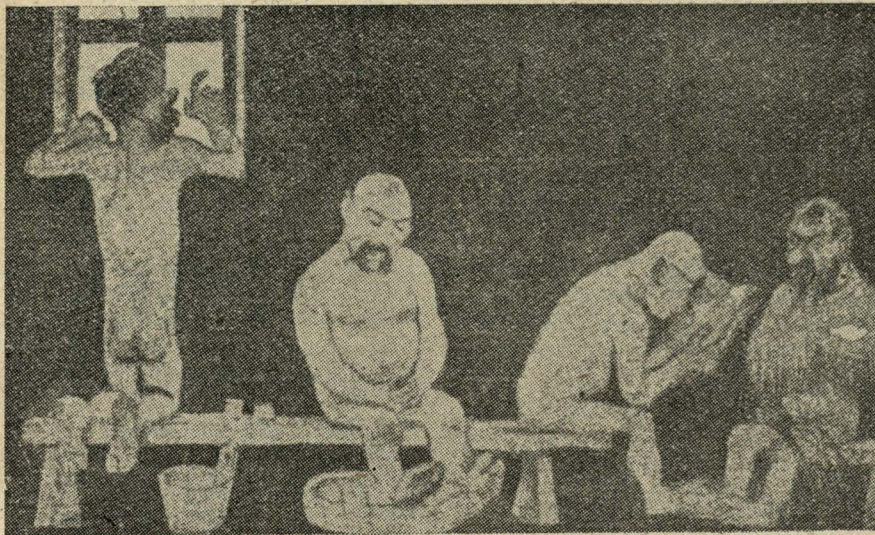
„Вось тады узвыю я!..
„Не, калі лёс хоча
„Кроў маю каб нехта піў, —
„Хаў лепш п'е клапочак!

Бэдэ.

ЗАПАРЫЛІСЯ...

„У Маскве паўстаў проект вы- будаваць лазню, ў якой людзям, якія мыюцца, будзе выдавацца пры выхадзе іхняе порце, ужо вымытае і выгладжанае.

— Ну, дзякаваць Богу, дадумалася жонка: абед нясець... А то другі дзень тут ня жоршы сяджу! (З радав. гумару).

НАША ПОШТА.

Язэп Бадзьяк: З прысланага матар'ялу нічога амаль не падышло. Выбарныя „жарты“ ўжо неактуальныя, а за „сьвежыя навіны“ мы можам увайсці ў спрэчнасць з Прэсавымі Уставамі.

Пётра Літні: Вершу Вашаму „Не давайце напавер“ зрабілі гонар, бо ня кінулі ў кошык, а палажылі ў рэдакцыйны архіў. Верш добры, але вельмі расьцягнуты. Каб яго зьмясьціць, трэба было-б выпусціць падвойную „Маланку“.

Малы Дубок: Верш Ваш „Жыцьцё лесу“ надаецца да жабрацкіх песьняў пад касьцёлам, а не ў „Маланку“. Вось частка:

... „Раптам сонца засьвяціла,
„Прамень вась яно пусьціла,
„Усё навокал асьвяціла
„І ад сну лес прабудзіла“...

Няма тут ні складу, ні ладу... ні гумару.

Я. Бакачка, М. Вольны, Я. Кісель, Язэп Бадзьяк і шмат інш. Усе Вашы „творы“ пра Паўлюкевіча і яго кампанію пайшлі ў кошык, а стуль у печ. Пара на ім паставіць асінавы кол і навет а ні добрым, а ні кепскім словам не ўспамінаць.

М. Саладуха: Жарты Вашы вельмі добрыя. Чытаючы іх, мы сьмяяліся шчыра, але ў „Маланку“ зьмясьціць ня можам, сконфіскавалі-б напэўна.

Гаварун: Верш Ваш „Нас страшаць“ з вялікага страху пайшоў у кошык.

С. Тамашэўскі: Спазьніліся вельмі з сваім жартам. Нябошчык Ядвігін Ш. даўно выкарыстаў „Вашу“ тэму і напісаў жарт „вучоны бык“.

Вось ліст Ваш дык сьмешны! Хоць вы ведаеце беларускую мову, але ліст свой да нас пішаце папольску і то такой ламанай мовай, што і конь з яе сьмяяўся-б!..

Сымон Адуванчык: У вершы Вашым чытаем:

.. «Адному Паўлюку скулата, —
«Невясёлы ён ходзіць,
«Ён надумаў жаніцца,
«Ды дзяўчынка ня йдзе за яго»...

Нічога і мы парадзіць ня можам Вашаму Паўлюку. А Вам дык дадзём добрую раду: ня пішаце вершаў!

Мацей Бубен: Вы пішаце:

«Ох, баліць мая галовачка
«І на сэрцы вудна»...

Кажуць, што ад гэтага содавзя вада памагае.

Янка Малады: Вы прыслалі нам няўдалы верш і пішаце: „прашу мой верш абавязкава зьмясьціць.“ А мы яго абавязкава ў кошык! За-малады Вы на тое, каб нам гэтак загадваць.

Да ўсіх падпісчыкаў, чытачоў і сымпатыкаў „Маланкі“.

Грамадзяне! „Маланка“ часта зварочвалася да Вас з вялікай просьбай прыйсьці ёй на помач, пашыраючы лік яе платных падпісчыкаў. Але просьбы нашы найбольш траплялі, як гарох аб сыценку. З пачаткам вясны лік платных падпісчыкаў „Маланкі“ катастрофальна спаў, а толькі набольшыўся лік лістоў, у якіх просяць выслалаць „Маланку“ ў крэдыт, або і зусім дарма. Такія лісты ідуць адразу ў кошык, а дзеля гэтага перасьцерагаем больш не прысылаць.

Шмат нясумленных чытачоў, якім па іх просьбе доўгі час высылалі „Маланку“ ў крэдыт, да гэтай пары навет не надумаліся прыслатаць падпіску, хоць на самы кароткі тэрмін, чым прынясьлі „Маланцы“ вялізныя матар'яльныя страты.

Рассылаючы гэты нумар, прыступаем да гэнэральнай чысткі сярод нашых падпісчыкаў. Усім, хто задаўжыўся нам, высыланьне „Маланкі“ будзе спынена назаўсёды. Хто ня хоча, каб спаткала яго гэтка прыкрасьць, хай неадкладна ўрэгулюе свой доўг.

Тры мільёны беларусаў, якія пражываюць у межах Заходняй Беларусі, ёсьць аж зашмат, каб уласнымі сіламі ўтрымліваць свае часопісі.

Дык падтрымайце адзіную ў нас беларускую гумарыстычную часопісі!!!

ПАДПІСНАЯ ПАНА:

на 1 год 8 злот.	} За граніцу: на год — 2 даяры, на паўгода — 1 л. на 3 мес. — 50 цэнт.
„ паўгода 4 „	
„ тры мес. 2 „	
„ адзін м. 1 „	

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі:
ВІЛЬНЯ, Гэтманская вул., № 2
«МАЛАНКА»